

Steffen
JACOBSEN

Riista

Steffen Jacobsen

Riista

Suomentanut Sirpa Alkunen

SAGA Egmont

Riista

Translated by Sirpa Alkunen

Original title: *Trofæ*

Original language: Danish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2022 Steffen Jacobsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728571729

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

”Mikään metsästys ei vedä vertoja ihmismetsästykselle, ja niille, jotka ovat pitkään jahdanneet aseistettuja ihmisiä ja viehättyneet siitä, mikään muu ei ole enää tärkeää.”

Ernest Hemingway

Prologi

Finnmarkin lääni, Pohjois-Norja

24. maaliskuuta 2010 klo 18.35

70°29'46.97N

25°43'57.34E

Kun he löysivät hänet, hän näki auringon laskevan tuntureiden taakse Porsanginvuonon länsipuolella ja tiesi, ettei näkisi sitä koskaan enää. Hämärän myötä kylmyys hiipi veden yli. Muutaman askeleen päässä hänen edessään ylängön maa putosi jyrkästi veteen. Se oli ainoa tie pois sieltä, mutta oli mahdotonta kavuta alas satojen metrien korkuisia jyrkkiä kallioseinämiä hänen olotilassaan ja päivänvalon kadotessa.

Hän tiesi, että metsästäjät olivat koko päivän ajaneet häntä tähän paikkaan, tyhjyyden laidalle. Hän ontui irtonaisen graniittimurskan yli, heitti tyhjän metsästyskiväärin kädestään ja kyykistyi erillään seisovan kivenjärkeen taakse, jonka tuuli oli uurtanut mukavan kaarevaksi, ja painoi selkensä sitä vasten.

Muutaman metrin päässä purossa solisi jäätiköiltä valunutta sulamisvettä. Vesi vyöryi vaahtoavana ja kimaltavana vauhdilla laidan yli iskeytyen vuonon rantaan kaukana alhaalla.

Hän näki yksittäisten autojen valoja vuonon vastarannalla vajaan viidentoista kilometrin päässä, toisessa maailmassa. Sitten hän työnsi kädet kainaloihin, painoi leuan polviin ja katsoi hajonnutta vaelluskenkäänsä, johon asiakkaan luoti oli osunut tunteja sitten hänen paetessaan päätä pahkaa. Jalasta vuoti edelleen verta, jota työntyi ulos repeämästä, mutta vamma ei enää tuntunut erityisen kipeältä. Hän veti kengän jalastaan purren hampaita yhteen, sillä kuivuneesta verestä kovettunut sukka irtosi mukana. Hän tunki kengän maahan kiven alle ja peitti sen soralla ja pikkukivillä. Ehkä joku löytäisi sen vielä joskus.

Ne olivat hyvät kengät. Varusteet olivat kaiken kaikkiaan ensiluokkaiset, niin maastotakki ja metsästyshousut, fleecepaita, lämpökerrasto, kompassi kuin laminoitu karttakin, jossa näkyivät Barentsinmerelle kurottavat Finnmarkin niemet Porsanginvuonon, Laisvuonon ja Tenonvuonon välissä.

Ensimmäiset tähdet ja planeetat syttyivät tuikkimaan. Hän tunnisti Venuksen mutta ei muita. Ingrid tiesi niiden nimet. Tuntureiden kasvit, eläimet ja tähtikuviot olivat Ingridillä geneeissä.

Hän otti kädet pois kainaloista, pani ne ristiin ja rukoili vaimonsa puolesta, vaikka hän ei muutoin koskaan rukoillut. Ingridin oli *täytynyt* päästä pakoon. Tuntureilla Ingrid oli niin suksilla kuin jalan nopeampi kuin hän koskaan, ja hänkin oli kaikesta huolimatta selviytynyt. Tähän asti.

He olivat syleilleet toisiaan, kun he olivat iltapäivällä kuulleet metsästäjien pillit ja tienneet, että heidät oli nähty. Hän oli

suudellut Ingridin kylmiä huulia ja tönäissyt tämän matkaan, eteenpäin jäätikönreunan sulamisvesien halki. Ingrid ei halunnut lähteä hänen luotaan, ja hän tönäisi tätä uudelleen, niin että Ingrid melkein kaatui. Hän sanoi pysyttelevänsä näkyvissä harjanteella, jotta he seurasivat häntä. Ingridin olisi edettävä jäätikköä pitkin ja hakeuduttava sitten maastoon. Jos Ingrid jatkaisi matkaa loppupäivän ja koko yön, hän voisi päästä Lemmijoelle aamunkoitteessa ja hälyttää poliisin.

Ingrid oli vetänyt sukset jalkaan, lähtenyt kiitämään kuin nuoli alas lumipeitteistä rinnettä ja kadonnut tiheän mäntypensaikon taakse, missä häntä ei mitenkään voinut nähdä. Ingrid pääsisi pakoon metsästäjiltä.

Hän oli nähnyt vaimonsa viimeisen kerran harjun laelta ja havainnut samaan aikaan seuraavaa harjannetta ylittävät metsästäjät. Heillä oli takanaan iltapäivän aurinko, joka heitti pitkiä varjoja. Etummaisiet huomasivat hänet, ja taas pillit kaikuivat rinteillä.

He eivät olleet käyneet tuntureilla sen jälkeen, kun kaksoset olivat syntyneet kaksi vuotta sitten, eivätkä malttaneet enää odottaa. Hänen norjalainen vaimonsa oli opettanut hänet pitämään Pohjois-Norjan autioista maisemista. He olivat tehneet päätöksen nopeasti nähtyään Finnmarkin säätiedotteen, joka lupasi tyyntä ja pilvetöntä säätä maaliskuun viimeisiksi päiviksi. Hän oli taivutellut äitinsä vahtimaan lapsia ja varannut kaksi paikkaa seuraavaan koneeseen Kööpenhaminasta Osloon ja edelleen Oslost Lemmijoelle.

Perillä he olivat syöneet päivällistä lähes tyhjässä Porsangin majatalossa. Kausi oli vasta aluillaan, ja emäntä oli ilahtunut heidät nähdessään. Sen jälkeen he olivat jakaneet pullon hyvää

punaviiniä huoneessaan, rakastelleet kylmien peittojen alla ja nukkuneet sikeästi vailla huolia.

Seuraavana aamuna he olivat lähteneet kohti pohjoista Porsanginvuonon itärantaa pitkin, saaneet kuorma-autolla kyydin Väkkärään ja jatkaneet kävellen tuntureille. Suunnitelmana oli vaeltaa kolmekymmentä kilometriä pohjoiskoilliseen Kjæsjärvelle tai pidemmälle, pystyttää telta, kalastaa vähän, ottaa jonkin verran valokuvia, viipyä pari päivää, ennen kuin he palaisivat takaisin Lemmijoelle.

He kulkivat kevätauringon alla, halki tuoksujen, joita varhainen kevät nostatti kasveista, jäkälistä, tuhansista järvistä ja soista. Soiden musta jää rasahteli rikki heidän kenkiensä alla. Hän oli napannut pari talvenjähmeää taimenta Kjæsjärvestä, ja kalat olivat olleet painavia, kylmiä ja kiinteitä hänen käsissään. Hän pakkasi ne sammaleeseen ja nosti kalastuskoriin, ja Ingrid sytytti nuotion. Pakkanen alkoi ratista puissa, mutta he istuivat syödessään makuupusseissa nuotion lähellä nojaten pienen koivikon runkoihin eivätkä palelleet.

Myöhemmin sinä yönä hän heräsi itää kohti lentäneen helikopterin matalaan ja säännölliseen roottorin jylinään, mutta ei ajatellut asiaa sen enempää. He kuulivat usein helikoptereiden ääntä, kun ne kuljettivat potilaita Kirkkoniemen tai Hammerfestin sairaalaan tai lennättivät varusteita ja miehistöä Pohjanmeren öljynporauslautoille. Lääni oli noin 700 kilometriä pitkä ja lähes tyhjä ihmisistä, jos ei laskettu heitä itseään, pieniä ja tuulisia rannikkokaupunkeja ja vaeltavia saamelaisia poroineen.

Hän oli nukahtanut uudelleen eikä muistanut seuraavaa heräämistä selkeästi. Siitä eteenpäin kaikki oli pieniä, järjettömiä sirpaleita: vilaus kylmää tähtitaivasta, kun telta leikattiin irti

kehikosta heidän yltään, Ingridin lyhyt kirkaisu, otsonin pistävä haju ja sininen, räpähtävä välähdys. Kipua ja pimeää. Hän ei ollut voinut liikauttaa yhtään lihasta mutta oli tuntenut, miten häntä nostettiin makuupussissa ja kannettiin tähtien alla.

Heidät oli tainnutettu sähkölamauttimella, hän ajatteli myöhemmin, kuin elokuvissa.

Helikopterin hahmo oli laskeutunut taivaalta. Heidät oli nostettu sen lattialle, ja kopteri oli heilahtanut miesten noustessa kyytiin.

Painottomuus. Kuljetus.

Sieppaajat eivät olleet sanoneet sanaakaan, eivät toisilleen eivätkä Ingridille tai hänelle. Parin minuutin kuluttua yksi heistä nojautui eteenpäin injektioruisku kädessään ja työnsi piikin Ingridin makuupussin läpi tämän reiteen, jolloin naisen puolitoreinen valitus lakkasi.

Hän oli nähnyt, miten ohut ja kirkas nestejuova purskautettiin seuraavasta ruiskusta. Mies laskeutui polvilleen hänen päänsä viereen ja tunnusteli hänen kättään makuupussin sisällä.

Hän heräsi uituaan vimmatusti kohti hohtavaa suorakulmiota ja huomasi istuvansa alasti betonilattialla tärysten kylmästä ja näki tyhjän ikkuna-aukon, joka oli vaaleampi kuin ympäröivä seinä. Hän oli ilmeisesti voinut hallita kehoaan ennen kuin palasi tajuihinsa, sillä hän oli pysynyt tasapainossa pakaroiden ja kantapäiden varassa. Kädet olivat sinertävät ja turvonneet ranteisiin tiukasti kiedotun nippusiteen takia. Nippusiteeseen oli kiinnitetty teräsvaijeri, joka oli rengaspultilla kiinni lattiassa.

Rakennuksen toiseen päähän oli pinottu pölkköjen päälle liuskekiviä, minkä takia hän arveli, että he olivat yhdessä tuntureiden monista hylätyistä liuskekivilouhimoista.

Hänen vierestään kuului huokaisu ja kynsien raapimista betonilla. Hän kaatoi itsensä kyljelleen, jotta hänen kasvonsa olisivat ensimmäinen asia, minkä Ingrid näki.

He olivat painautuneet toisiaan vasten niin lähelle kuin teräsvaijerit sallivat, kun ovi aukesi. Oviaukossa seisoivat kaksi tummaa hahmoa takanaan matalalta paistava aamuaurinko. Lattia rahisi raskaiden kenkien alla, kun miehet astelivat halliin, eivätkä he olleet kuulevinaankaan hänen tanskaksi, englanniksi ja norjaksi raivoisesti esittämiään kysymyksiä. Kun hän alkoi huutaa kirouksia, painettiin pistooli Ingridin ohimolle.

Suurempi miehistä kiskaisi hänet hiuksista istumaan, päästi irti ja kaivoi heidän passinsa hänen takintaskustaan. Mies puhui virheetöntä englantia mutta skandinaavisella korostuksella, kun hän totesi heidän ikänsä ja kysyi, mitä he painoivat, käyttivätkö he jotain lääkkeitä ja tiesivätkö he, kuinka hyvä hapenotto kyky heillä oli.

Häntä häiritsi miehen rauhallinen, keskusteleva äänensävy. Toinen mies otti pistoolinsa pois Ingridin ohimolta. Hän keräsi hieman sylkeä suuhunsa ja sylkäisi klimpin kyselijän kengille.

Mies ei liikahtanut. Kaksikko ei vaihtanut sanaakaan keskenään, mutta toinen miehistä tallasi kengänkannallaan pamahtaen Ingridin pikkuvarpaalle. Ingrid kiljaisi, ja hän tempoili vajeria vastaan mutta sai potkun palleaansa.

Mies toisti kysymykset ja sai niihin vastaukset. Riippulukot avattiin, nippusiteet nilkoista leikattiin poikki, heidät kiskaistiin pystyyn ja vietiin ulos.

Hän halusi kävellä itse, mutta Ingridiä täytyi tukea.

Neljä muuta miestä seiso pihalla liuskekilouhimon rakennusten välissä. Mustat kypärähuput, maastotakit ja -housut, joissa oli tuntureille sopivat jäänharmaat, mustat ja tummanvihreät epäsäännölliset kuviot, jotta heidän ääriviivansa sulautuisivat maastoon.

Hän katsoi miehen ruskeisiin silmiin.

– Olette kai kovia sankareita, vai mitä? hän kysyi tanskaksi.

Miehen silmät kapenivat, silmäkulmat katosivat naururypyjen peittoon, mutta mies ei vastannut.

Nippusiteet heidän ranteissaan leikattiin poikki, ja hän veti Ingridin itseään vasten. Ingrid oli pieni ja laiha ja yritti peittää käsillä häpynsä ja pienet rintansa.

Sahapukkien päälle nostetuista ovista tehdylle pöydälle oli asetettu vaatteita, kenkiä, varusteita ja ruokaa. Heidän käskettiin pukea ylleen lämpökerrastot, t-paidat, fleecpaidat, sukat sekä maastotakit ja -housut. Käskijä neuvoi heitä syömään pöydällä ollutta pastaa, myslää ja leipää niin paljon kuin voivat. Se oli heidän viimeinen ateriansa.

Heidät oli ostanut asiakas, joka halusi jahdata heitä tuntureilla seuraavan vuorokauden ajan, ruskeasilmäinen käskijä kertoi. Se ei ollut henkilökohtaista. Asiakas ei tuntenut heitä eivätkä he asiakasta. Pelissä oli ollut ehdolla muitakin, mutta asiakas oli valinnut heidät.

Ingrid peitti kasvot käsiinsä, käpertyi kokoon ja nyhkytti hokien yhä uudelleen kaksosten nimiä.

Hän huomasi liikettä yhden ikkunan takaa. Joku oli sisällä likaisen, halkeilleen ikkunalasien suojassa. Kasvojen sumea soikio oli puoliksi leveälierisen hatun varjossa.

Sitten hahmo vetäytyi sivuun, pois ikkunasta.

He saisivat kaksi tuntia etumatkaa, käskijä jatkoi. Jos heidät löydetäisiin aikarajan sisällä, asiakas surmaisi heidät toivomallaan tavalla. Mies osoitti valkoista, yksinäistä kalliota parinsadan metrin päässä. Kallion juurelta he löytäisivät metsästyskiväärin, jonka lippaassa olisi kolme patruunaa. Hän voisi käyttää sitä, miten halusi. Osasiko hän käsitellä kivääriä?

Hän nyökkäsi.

Ingrid lysähti, ja hän nykäisi vaimonsa rajusti jaloilleen ja talutti tämän rakennusten lomitse ja liuskekivikasojen ohi maastoon.

Aurinko nousi itäisen tunturin takaa, kun he ampaisivat juoksuun.

Hän näki otsalamppujen heijastukset puron märillä kivillä, ja hänen sydämensä löi kiivaasti ja kovaa. Rakko tyhjeni, ja lämpö levisi reisiä pitkin. Hän kiroili häpeästä, hurjasta huolestaan Ingridin takia, epätodellisesta tunteesta.

Sitten hän nousi seisomaan ja astui pois mukavan kivenjätkäleensä takaa täysin näkyviin vaalea iltataivas takanaan.

Metsästäjät ryntäsivät pimeästä, ja hän huusi heille. Yksi heistä raahasi jalkaansa, ja hän toivoi, että olisi osunut sitä sikaa sydämeen eikä reiteen. Yksi valoista loisti kirkkaampana ja valkoisempana kuin otsalamput, ja hän nosti kädet silmiensä suojaksi. Videokameran valonheitin. Ne saatanat kuvasivat häntä.

Metsästäjät seisahtuivat parinkymmenen metrin päähän ja alkoivat taputtaa tahdissa, ensin hitaasti, sitten nopeammin. Hän kumartui, noukki kiven ja heitti sen osumatta kehenkään. Metsästysporukkaan kuului seitsemän miestä. Lasertähtäinten

punaiset ja vihreät säteet pyyhkivät leikkisästi hänen vartaloaan ja risteilivät hänen sydämensä kohdalla.

Sitten miehet alkoivat laulaa. Hänen aivonsa lakkasivat toimimasta. Hän seisoi selkä rotkoon päin yhdellä autoimmista ja syrjäisimmistä seuduista maailmassa pyöveleiden mylviessä, tömistäessä ja taputtaessa Queenin *We Will Rock Youn* tahtiin.

BUDDY YOU'RE A YOUNG MAN, HARD MAN!
SHOUTIN' IN THE STREET
YOU GOT BLOOD ON YO' FACE
YOU BIG DISGRACE

WE WILL, WE WILL ROCK YOU!

Miehet lauloivat lujempaa. Kengät tömistivät tunturia. Puoliympyrä avautui asiakasta varten. Tämä kompuroi esiin metsästyskivääri käsissään, näytti epävarmalta, laski kiväärin piipun ja nosti sen sitten uudelleen.

Hän yritti tavoittaa asiakkaan katseen leveälierisen hatun alta, saada edes jonkinlaisen inhimillisen yhteyden, mutta kameran valonheitin häikäisi häntä. Hän varjosti silmiä käsillään eikä nähnyt Ingridiä missään. Villi toivo räväytti hänen kurkkunsa auki, ja hän huusi voitonriemusta kovaan ääneen, ilman sanoja.

Asiakas kumartui sivuun ja antoi ylen. Hän laski kiväärinperän kiviä vasten ja nojasi piippuun. Käskijä sanoi jotain nopeasti ja ankarasti miehelle, joka nyökkäsi ja pyyhkäisi suunsa puhtaaksi.

Sitten käskijä kääntyi jahdattua kohti ja heitti jotain ilman halki loivassa kaaressa.

Hän tarttui automaattisesti mustaan ja painavaan jätessäkkiin ja katsoi hetken vaitonaista ja liikkumatonta miestä, ennen kuin avasi säkin ja nosti sen sisällön esiin.

Maailma romahti, ja hetken kuluttua Kasper Hansen kuoli.

1

Michael Sander sipaisi kammalla hiuksiaan ja oikaisi solmiotaan. Hän käveli juuri kolme metriä korkean, valkoisen muurin viertä. Muuri ympäröi yhtä Tanskan kalleimmista osoitteista. Richelius Allélla Hellerupissa sijaitsevat asunnot olivat kaikki himoitussa luokassa suurten huviloiden ja varsinaisten palatsien välimaastossa.

Hän tutki muuriin portinpieleen upotettua nimikylttiä, jossa luki CASPERSEN, tarkisti sivujakauksensa peilikiiltävästä messinkikyltistä, painoi sormellaan soitonappia ja hymyili toivoakseen luottamusta herättävästi kohti valvontakameroita.

– Kuka siellä?

Kysymys kuului portinpylvääseen sijoitetusta kaiuttimesta.

– Michael Sander.

– Hetkinen.

Portti kääntyi auki, ja sora rahisi kengänpohjien alla, kun hän käveli pihatietä pitkin.

Talon edessä oli suihkulähde, jossa hymyilevät delfiinit syöksivät vesisuihkuja päin alastonta, aistikasta ja oudon eläväisen oloista nymfiä, ja avoimessa autotallissa näkyi rikkaan miehen leikkikaluja: taivaansininen Maserati Quattroporte, Mercedes Roaster ja kyyhkynharmaa Rolls Royce, joiden rekisterikilvissä luki SONARTEK 1–3.

Pääportaiden edessä seisoj pysäköitynä tavallinen musta Opel.

Michael tajusi vähitellen joutuneensa optisen harhan kohteeksi. Valkea talo oli alhaalta portilta katsottuna näyttänyt hävyttömän isolta, mutta hän oli erehtynyt: tosiasiaassa rakennus oli valtava.

Hän nousi portaiden kahdeksan leveää askelmaa ja nosti juuri kättään ovenkolkuttimelle, kun ovi aukeni.

Harmaat silmät arvioivat häntä, ennen kuin avaaja antoi pidättävän hymyn nousta kasvoilleen. Nainen oli pitkä, ja hänellä oli vahva ja kulmikas ruumiinrakenne. Hän ei ollut koskaan ollut sulavaliikkeinen eikä viehättävä. Kasvonpiirteet olivat suuret mutta symmetriset, ja Michael arvioi naisen olevan pari vuotta nuorempi kuin hän itse.

Nainen kätteli Michaelia rutinoituneesti ja esitteli itsensä.

– Elizabeth Caspersen-Behncke.

Sitten nainen käveli edellä eteishallin valkoisten ja vihreiden marmorilaattojen yli, ja Michael katsoi naista päästä varpasiin. Musta kašmirvillapaita, helminauha kaulassa, yksinkertainen, tummanharmaa hame ja hätkähdyttävät viininpunaiset sukkahousut, jotka toivat Michaelin mieleen meriharakan ohuet koivet. Nainen oli liian pitkä käyttääkseen muita kuin matalia kenkiä, ja hän oli aivoihminen.

Michael jakoi mahdolliset asiakkaat aina ensin aivo- tai vartaloihmisiin. Näissä oli tietenkin alaluokkia, mutta vain harvoin oli tarpeen muuttaa ensivaikutelmaa. Michael tiesi, että Elizabeth Caspersen-Behncke oli paitsi suvun jättimäisen omaisuuden perillinen myös kumppanina yhdessä Kööpenhaminan suurimmista ja vanhimmista asianajofirmoista. Siksi hän oli epäilemättä hyvin koulutettu, mutta se ei ratkaissut, oliko kyseessä aivo- vai vartaloihminen. Kyse oli tavasta, jolla lonkat liittyivät keskivartaloon ja jalkoihin, lantion keinahduksesta, ryhdistä, askelten pituudesta ja siitä, olivatko nivelet notkeat vai natisevat.

Michaelin vaimo kysyi toisinaan, mihin luokkaan hän itse luki itsensä, ja Michael oli joka kerran hieman loukkaantunut. Hän piti itseään onnekkana välimuotona: tuntevana mutta järkevänä.

Elizabeth Caspersen-Behncke nousi edeltä portaita, ja nousu oli kuin olisi astellut eläintieteellisen museon halki. Kaikkia seiniä peittivät hirvi- ja antilooppieläinten täytetyt päät ja sarviasetelmat niin monen muotoisina ja kokoisina kuin saattoi kuvitella. Tyhjät silmänreiät toljottivat häntä joka puolelta, ja metsästystrofeista lehahti kuivaa, tunkkaista ilmaa.

Portaiden välitasanteella afrikkalainen leijona kurkotti peukalon pituisilla kynsillään häntä kohti. Eläimen toisen etujalan yllä valtava pää työntyi mahonkilevyn läpi, mustat huulet olivat vetäytyneet keltaisten hampaiden päältä, harja sojotti pystyssä ja raivokas katse pedon lasisilmissä pysäytti hänet niille sijoilleen.

Nainen katsoi taakseen.

- Isäni kutsui sitä Louisiksi. Pelottava, eikö olekin?
- Todella, rouva Caspersen-Behncke.

Arktinen ihmisjahti alkakoon.

Kun Elizabeth Caspersen löytää järkyttävän videotallenteen edesmenneen isänsä kassakaapista, hän päättää palkata yksityisetsivä Michael Sanderin. Videolla näkyy raaka ja organisoitu ihmismetsästys arktisessa maastossa, ja Elizabethin isä on mukana jahdissa, joka päättyy nuoren miehen kuolemaan. Elizabeth pelkää videon tuhoavan hänen isänsä kansainvälisen yrityksen.

Michael Sander, entinen poliisi ja sotilas aloittaa tutkimukset ja päätyy monin tavoin ongelmalliseen yhteistyöhön rikoskomisario Lene Jensenin kanssa. Kaksikko löytää itsensä mielipuolisesta rikollisuuden maailmasta. He joutuvat käyttämään kaiken kokemuksensa paljastaakseen totuuden salaisesta ihmisjahteja järjestävästä organisaatiosta. Pian he kamppailevat myös omasta hengestään – Sander ja Jensen huomaavat olevansa seuraavan metsästyskierroksen riistaa...

Riista aloittaa Steffen Jacobsenin huippusuositun trillerisarjan yksityisetsivä Michael Sanderista ja rikoskomisario Lene Jensenistä.

Steffen Jacobsen on tanskalainen kirurgi ja menestyskirjailija, joka on työskennellyt suuren osan elämästään Grönlannissa ja Pohjois-Norjassa. Hän teki suuren läpimurtonsa romaanillaan Riista, joka aloittaa huippusuositun rikossarjan Michael Sanderista ja Lene Jensenistä. Steffen Jacobsenin teokset ovat keränneet vankan lukijakunnan Euroopassa, Yhdysvalloissa, Japanissa, Kiinassa ja Taiwanissa, ja niistä on myyty elokuva-oikeudet.